

ZLATÉ ČESKÉ RUČIČKY *od nás z kraje*

Dříve se říkalo, že české ruce jsou zlaté. Platí to i v dnešním, technologiemi nabitým světě?

Dříve se říkalo, že řemeslo má zlaté dno. Platí to ještě v moderní době?

Jak se dnes daří malým řemeslníkům? Co je drží u práce, která jako by do dnešních časů ani nepatřila?

Jiří Pátek - houslař z Chebu

V podkroví chebského Špalíčku na historickém náměstí Krále Jiřího z Poděbrad v Chebu má svůj malý ateliér houslař Jiří Pátek. Právě tady vznikají jeho housle, které většinou míří za zákazníky do Prahy. Mistrovské housle od Pátka zařadil do svého arzenálu houslí např. koncertní mistr Oldřich Vlček z Virtuosi di Praga či třeba Jan Wolf, jenž působil ve františkolázeňském komorním orchestru. Na jejich výrobu se do ateliéru v podkroví Špalíčku přišel podívat i známý houslový virtuos Jaroslav Svěčený.

Jiří Pátek se houslařem snad i musel stát. Jeho otec byl vyučen kytarářem a jeho děda (Josef Eberl) pocházel z tradičního houslařského rodu Eberlů z Lubů a Adorfu. Samotného ho však k umělecké houslařské práci přivedl především zájem o barokní hudbu. „Při studiu se tehdy člověk učil i hru na nástroj, aby uměl vyrobený nástroj přežít a vydat. Řemeslo mě pak pohltilo natolik, že jsem zatoužil otevřít si vlastní ateliér, kde bych se stavbě nástrojů mohl věnovat,“ vzpomíná.

Houslařskému řemeslu se tedy začal učit v roce 1992 na tradiční lubské houslařské škole u mistra Vladimíra Čecha. Po maturitě v roce 1996 krátce pracoval jako samostatný houslař na stavbě a opravách smyčcových hudebních nástrojů, aby vzápětí nastoupil jako mistr odborné výchovy na Houslařskou školu v Lubech. „Při své pedagogické činnosti jsem ještě ale docházel na odborné stáže k

mistrům Arpádu Šivákovi a Aloisi Šibalovi. Do roku 2005 byla tato škola se 130-letou tradicí v Lubech, pak tam z důvodu krajské optimalizace školství byla přestěhována do Chebu, kde působím nadále,“ říká s tím, že Luby u Chebu i nadále považuje za kolébku hudebního nástrojářství v Karlovarském kraji, protože tam stále působí velká část výrobců.

V ateliéru ve Špalíčku, který si otevřel před lety na základě nabídky od Chebského muzea, tedy vykonává živnost při zaměstnání. Pouze výroba houslí by jej dnes totiž neuživila. Proč? Trh s hudebními nástroji pocituje už nějaký ten rok dopady nelehké ekonomické situace v Česku, zájem o kvalitní mistrovské nástroje je proto menší než býval. Při zaměstnání tak dnes pan Pátek vyrábí zhruba dvoje mistrovské housle ročně, a to přímo na objednávku. Jejich cena se

pohybuje mezi 30 až 60 tisíci korunami. Výroba jednoho nástroje s nejkvalitnější povrchovou úpravou trvá zhruba dva a půl měsíce, přičemž se k ní používá drahé dřevo - balkánský žiháný javor a rezonanční smrk šumavský.

A co se Jiřímu Pátkovi na houslařině nejvíce líbí? „Jde o ideální spojení řemeslního a uměleckého s uměním. A hlavně - houslaři vyrábějí nejen pro potěchu ucha, ale i oka. Housle jsou částečně záležitost řemeslní, částečně akustická,“ usmívá se.

Jak dodává, houslařina je velmi konzervativní obor. „Žádné novinky a inovace, to se v tomto oboru příliš nenosí. Až na malé technické detaily jsou housle po 300 let stejné konstrukcí a modelem. Vzory modelů máme převážně z Itálie podle slavných jmen jako Antonio Stradivari nebo Giuseppe Guarneri.“
Václav Fíkar

vás zve na
POŘIČSKOU POUŤ
která se koná v sobotu 20. září 2008

více na tel. 352 629 722 nebo www.statek-bernard.cz

Chybí vám v této rubrice šikovný pracovitý řemeslník, který prakticky v domácích podmínkách vyrábí proslulé a za hranicemi Karlovarského kraje známé výrobky? Máte pro nás tip na adepta do rubriky "Zlaté české ručičky (od nás z kraje)"? V tom případě nám napište: info@zurnalnet.cz

BAUSTAV PŘEDSTAVUJE:

Polyfunkční dům v Aši

Výstavba polyfunkčního domu v Aši se dostává do finální fáze výstavby. Probíhají zde dokončovací práce v interiéru, finišuje pokládka střešní krytiny a na fasádě se provádí montáž kontaktního zateplovacího systému, jehož provedením bude objekt překračovat normové požadavky na tepelný propust. To spolu s vnitřním technickým zařízením budovy, jako je klimatizace, zaručuje, že budova poskytne příjemné prostředí v každém ročním období, a to při nízkých provozních nákladech. Objekt se nachází na Hlavní třídě, což je páteřní a reprezentativní ulice v centru Aše, na níž nenajdeme jen obchody, ale i pobočky bank a různé obchodní společnosti. V novém polyfunkčním domě, jehož investorem je společnost Baustav, nalezne sídlo pobočka banky ČSOB a.s., která zaujme své místo v přízemí budovy a dodá celé budově punc prestiže

a úspěchu. V horních patrech najdeme 14 samostatných kanceláří včetně sociálního zázemí a kuchyňky a ve druhém poschodí jeden byt o výměře cca 50m². Kanceláře, oddělené mezi sebou zděnými příčkami tloušťky 15 cm, jsou vybaveny přípravou pro klimatizaci a mají provedenou elektro-

instalaci a slaboproudé rozvody tak, aby byla možná případná úprava dle požadavků nájemce. Všechny kanceláře spolu s bytem budou k dispozici nájemcům již koncem listopadu tohoto roku a vzhledem k atraktivitě místa i budovy se o tyto prostory očekává značný zájem.

NOVÝ ŠKOLNÍ ROK

Gymnazisté v Bratislavě

Chebští středoškoláci odjeli do Bratislavy, aby se v průběhu tří dnů setkali se známými a významnými osobnostmi Slovenské republiky. Tato akce má již 18letou tradici a na vše dohlíží organizátor akce, profesor dějepisu chebského gymnázia Miroslav Stulák. Program se jen hemžil zajímavými lidmi z různých odvětví, nemohla samozřejmě chybět politika, natož pak sport, tímto výčet okruhů rozhodně nekončí.

Veronika Bolgáčová

Ještě v den příjezdu do slovenské metropole přišel do luxusního hotelu Arcadia v historickém centru Bratislavy, kde se všechna setkání konala, reprezentant slovenské hokejové reprezentace a hráč kanadsko-americké NHL Miro Šatan. Na mistrovství světa v roce 2002 táhl slovenský národní tým coby kapitán a zcela určitě nejen kvůli tomu je u našich východních sousedů velmi populární. Svou první sezonu v 1. lize odehrál ještě za federace. Vzpomenul i své úplné začátky, jak už po páté hodině ráno jezdil autobusem z rodné obce do Topolčan na hokejové tréninky, jak ho podporoval otec a matka, také to, proč upřednostnil hokej před fotbal. Otázky studentů ho přivedly až k česko-slovenskému derby. Tyto zápasy přirovnal k souboji bratrů a trochu „pohrozil“, že občas mladší bratr, čili Slovesko, přestane staršího, což měl být samozřejmě český tým, a dá mu, co proto. Čitací slovenských fanoušků zakončil otázku vzájemných zápasů: „**Je jedno, jak na mistrovství světa dopadnete, jen porazte Čechy!**“

Dalším hostem ze sportovní sekce byl Ladislav Kuna, bývalý československý reprezentant ve fotbale a nejlepší fotbalista Československa roku 1969. Zcela přirozeně mnoho otázek směřovalo k fotbalovému EU-RU 2008 a také k neúspěchu českého národního týmu na turnaji. Nutno dodat, že prakticky každá slovenská celebrita, sportovec i nesportovec, fandil Čechům, dokonce i na hokejovém mistrovství věřili více nám než Slovákům. Po našem nešťastném vypadnutí dosadil Laco Kuna do role svého favorita nizozemský výběr.

Ján Čapkovič, taktéž bývalý fotbalový reprezentant a Král ligových střelců roku 1972, besedoval s Chebany. Přiznal se, že si klidně vsadí. Pochlubil se úspěchy ve své velké zálibě, kterou je rybaření. Jeho největším úlovkem byl sedmikilový kapr a čtyřkilový štika.

Sportovní kvarteto, které si udělalo čas na besedu, doplnil bývalý hokejový reprezentant Karol Fako a vicemistr Evropy z roku 1959. Tato bývalá hokejová hvězda se dodnes věnuje hokeji jako trenér a stále zvládá ukázat, jak pořádně vystřelit a pohrát si s pukem. Nikdy nezapomene na svou první cestu za dorostenci, neboť tam jel roku 1960 na olympijské hry. Pobavil ho tehdy rozhovor s Američany, kteří netušili, kde je ČR, a pletli si nás s Jugoslávii, ovšem jen do okamžiku, kdy se českoslovenští reprezentanti zmínili o Praze. Nezná prý mnoho současných českých hokejistů, ale Jaromíra Jágra ano a právě on je jeho oblíbeným hokejistou současnosti. V Kanadě letos fandil Čechům, což nikoho ze studentů už nepřekvapilo. O našem hokeji se vyjádřil slovy: „**Mám rád český hokej, hraje se hlavou.**“

Slovenskou politickou scénu přišli reprezentovat hned dva ministři – vnitřní a obrany. Ministr vnitra Robert Kaliňák vedl se studenty velmi otevřenou diskusi, ve které překročili pomyslné hranice politiky. Ministr navštěvuje a kontroluje instituce, které pod jeho pravomocí spadají, jen bez ohlášení. Není to ovšem z důvodu, aby je nychtal při lelkování, ale kvůli tomu, že nemá rád ceremonie, kterým by se v případě předčasného

ohlášení nevyhnuhl. Chválil změny u Policie ČR, líbí se mu nápis „**pomáhat a chránit**“, nový design aut a dobrým nápadem sledování také nákup nových aut. To vše vidí jako krok sebevědomí, které si tudíž nebudou muset zvyšovat jinou cestou. Přiznal, že hokej sleduje, pokud na to má vůbec čas, pouze na ČT, protože tam se dozví pravdu o tom, jak vlastně slovenský národní hokejový tým hraje.

Ministra vnitra vystřídal ministr obrany Jaroslav Baška. Jemu položené otázky se týkaly mimo jiné USA, respektive prezidentských voleb v USA. Podle něj se politika této supervelmoci změnila společně se změnou hlavy státu. Dostal ale také otázky týkající se nás a našich slovenských přátel, především vojáků. Původem úspěchů československých vojáků ve vojenských misích je podle něj kvalitní a precizně odvedená práce každého z nich a samozřejmě zlaté ručičky.

CHEBŠTÍ STUDENTI V BRATISLAVĚ. Herec Marián Labuda s chebskými gymnazisty.
Foto: archiv Gymnázia Cheb

Hojně zastoupení byli herci. Nejméně známým z nich byl u nás velmi populární Marián Labuda, nejmladším Tomáš Maštálíř, jedinou ženou Zuzana Fialová a velice otevřeným společníkem v diskuzích Vladimír „Ady“ Hajdu. Každý z nich je velmi oblíbenou a populární osobou na Slovensku. A každý působil jinak.

Uprímna, milá, bez jakýchkoliv zábrán, bez problémů říct velmi otevřeně svůj názor, ať už na nějaký film, či nějakého herce, byla Zuzana Fialová. Její sláva bleskurychle narostla, když tančila v Lets Dance, ve kterém se protančila až na vítěznou pozici. Oblíbila si rumbu a passo doble. Vůbec se jí nelíbila další taneční soutěž Bailando, nikoliv však z důvodů konkurenčních, ale protože jí to připadá jako zneužívání emocí.

Kromě toho, že sama ráda sportuje, věnuje se hlavně jachtingu a lyžování, je vášnivým fanouškem hokeje, fotbal tolik nemusí. Rozhodně si nemyslí, že je popularita příjemná, už tři roky nedává žádné rozhovory, protože zkrátka a jednoduše nepotřebuje být v novinách, dělá vše pro to, aby její syn nebyl hercem, což se jí prý velmi dobře daří.

Velice milá byla beseda s Mariánem Labudou. Mnoho otázek se točilo kolem filmu Vesničko má středisková a Roming. Určitě každý zná nejslavnější hlášky alespoň z prvního jmenovaného filmu, u některých z nich prozradil, jak vznikly. Většinou tomu bylo tak, že je Zdeněk Svěrák někde zaslechl a použil je. Velmi se spřátelil s Bolkem Polivkou při natáčení Romingu, protože spolu trávili několik jaderů i dvanáct hodin denně, během kterých si stihli popovídat prakticky o všem. Je toho názoru, že každý umělec by měl mít celkový přehled, aby nevynechal nic důležitého.

Tomáš Maštálíř je velmi mladý herec, letos, pár dní před setkáním se studenty, získal ocenění Talent roku 2007. Tuto cenu získala v prvním ročníku této ankety také Zuzana Fialová. Tomáš Maštálíř nepochází z herečké

rodiny, přesto ho rodina v tomto cíli a snu vždy podporovala, definitivně se pro tuto práci rozhodl na gymnázium a rozhodně ji nedělá jen kvůli penězům, má ji rád. Filmový žánr, který nemá rád, je sci-fi, i když dodává, že to rozhodně musí být zajímavé natáčet. Je alergik, a proto nenávidí topol. A aniž by si to uvědomoval a dělal to účelně, sprcha a káva před představením je takovým jeho malým rituálem.

Velice oblíbený a známý herec Ady Hajdu se v poslední době stáhl z hlavních rolí na divadle, které má ovšem neskutečně rád, a více se věnuje televizi. Mrzí ho to, ale dělá to kvůli zdraví. Největší ostudu zažil, když mu během hry odešlo 650 diváků ze 700. Důvodem, proč se dal na herectví, byla atraktivní spolužačka z devátého ročníku a jeho prvním představením byla příšerná písnička, ale jemu to tehdy jako herectví nepřišlo, nýbrž jako hraní. Jeho asi největ-

ší vadou, kterou si už uvědomil, je, že cokoliv dělá, dělá naplno, což ho nakonec stojí mnoho sil. „Být mladý není problém, ale zkluste zestárnout.“ prohodil, když mluvil o svém životním stylu a současných zdravotních problémech, které ho tíží především kvůli rodině.

Dva osamělé ostrůvky své profese byli kardiolog Viliam Fischer a trnavský arcibiskup Ján Sokol. Druhý jmenovaný v loňském roce oslavil neuvěřitelných 50 let kněžské práce, což je velice neobvyklé, proto se také domnívá, že má právo jít do důchodu. Je katolík a jakožto katolický kněz se vzdal své vlastní rodiny, aby se mohl věnovat všem. O radikální víře které-hokoliv náboženství si myslí, že je to bláznivé. „Bůh pravil: ‘Nezabijješ’“ a „Život je třeba chránit od početí až do smrti.“ To je asi nejvíce křivá odpověď na otázku potratu, euthanasie a trestu smrti.

Kardiolog Viliam Fischer, který jako první na Slovensku úspěšně provedl transplantaci srdce, byl velmi nadějným fotbalistou, dosahoval skvělých výkonů, hrával s Masopustem za dorosteneckou reprezentaci, ale přestože byl kondičně na stejné úrovni jako on, chyběla mu však přesnost, díky které byl Masopust lepší. A tak se dal na medicínu. Přítomným mladíkům prozradil tajemství moudré ženy: „Moudrá žena vás vždycky nechá prvního, ale vy nikdy nebudete první.“ Má velice kladný vztah ke kouření, což ovšem neznamená, že by byl vášnivým kuřákem, nýbrž to, že díky kouření získává více pacientů. Těm lidem, kteří by se na jeho operačním stole nikdy objevit nechtěli, doporučuje dodržovat pitný režim, sportovat, jíst zdravě.

Na závěr pobytu v Bratislavě zhlédli studenti divadelní hru Měsíc na vesnici, při které téměř plakali smíchy. Herci sklídili standing ovation. Dalším silným zážitkem pro studenty bylo také setkání se zrakově postiženými dětmi na internátě v Bratislavské čtvrti Karlova Ves. Ať si každý mladý člověk z Chebu odvezl z Bratislavy jakýkoliv zážitek, myslím si, že na něj určitě bude dlouho vzpomínat.